

Все, що я тобі обіцяла

КУПИТИ

Колись ворожка передбачила, що Лія закохається в сина найкращої подруги своєї матері. Зорі з'єднали долі цих дітей, тож Лія та Бек мріяли прожити разом усе життя. Але Бек раптово помирає. Лія відчувається буквально знищеною горем, втративши єдину опору. Адже якщо вона була призначена Бекові, то що з нею буде тепер? Несподівано в житті дівчини з'являється Айзея...

Це романтичний, емоційний YA-роман про кохання, втрату і пошук себе після трагедії. Він розповідається від імені старшокласниці Лії, яка переживає смерть свого коханого Бека, з яким вони вірили, що були суджені одне одному. Після трагедії Лія змушена вчитися жити далі та переосмислити, ким вона є без нього — і чи може відкрити серце для нового кохання.

Удача

Пролог

Коли моїй мамі було сімнадцять, вона прийняла виклик своїх подруг і заплатила двадцять доларів віщунці з мандрівного карнавалу, аби та розповіла її долю.

Залишивши подруг стояти на запиленій стежці під ланцюжком мерехтливих гірлянд, мама рушила слідом за віщункою в освітлений свічками намет. Стіни були прикрашені гобеленами із вишитими на них сузір'ями. Стіл, розташований у центрі приміщення, укривала чорна, як ебенове дерево, тканина. На його поверхні були розкидані кристали, небесні карти, мушлі й кістки. На дерев'яній таці горіла аромапаличка із запахом кориці. Коли мама сіла, віщунка, яка була типовою представницею свого роду, з їхньою любов'ю до шифонових хусток і срібних прикрас, почала перебирати предмети, об'єднуючи мушлі, кристали й кістки в загадкові купки. Вона переглянула небесні карти, а потім перейшла до маминих долонь.

Якось я запитала маму, чи не почувалася вона незручно.

— Навпаки, — відповіла мама. — Я увійшла в той намет налаштована скептично, але коли сіла... Та ворожка була незнайомкою і, безумовно, дивною, проте я відчувала спокій.

Тихим голосом, із акцентом, більш виразним, ніж мамина протяжна міссісіпська говірка, віщунка поділилася побаченим за допомогою мушель, зірок, кристалів та хіромантії.

— Для тебе, — сказала жінка, — освіта є надважливою.

Продовжуй добре вчитися.

Мама, яка була ненаситною читачкою з майже фотографічною пам'яттю, кивнула.

— Ти шукаєш справжньої дружби; це твоя живильна сила, — продовжила віщунка. — Сім'я теж важлива. Твоя мати — твоя опора. Ви й надалі будете близькими, хоч не завжди в буквальному сенсі.

Тоді віщунка замовкла, занурившись у транс, її очі потемніли.

Мама нахилилася вперед, збентежена, але заінтригована.

Віщунка завдала важкого удару:

— Твій батько помре, перші ніж ти покинеш його дім. Мама планувала поїхати з батьківського дому вже наступного року; її чекав університет Міссісіпі, також відомий як Ole Miss. Приголомшена, вона відкинулася на спинку стільця. Їй хотілося ставити питання, протестувати, адже татко був міцним, як дуб.

Чому сиділа в наметі ясновидиці, коли надворі відбувався справжній карнавал? Вона мала б бути разом зі своїми подругами. Можна ж піднятися й піти. Їй варто піднятися і піти.

Однак похмурий вираз обличчя віщунки прикував маму до стільця.

Мама кліпнула, стримуючи сльози, і знайшла в собі сили слухати далі.

— Свою споріднену душу ти зустрінеш після смерті батька, — мовила віщунка. — У ній знайдеш силу жити далі. Невдовзі після цього до тебе прийде й романтичне кохання. І хоч перше враження виявиться не надто приємним, будь відкритою до можливостей, відкритою до нього, — жінка простягнула руку над захаращеним столом і поклала пальці на мамине зап'ястя, відчуваючи, як у тієї пришвидшився пульс. По маминому тілу пробігли мурашки, шкіру пройняло морозом і почало поколювати. — У тобі б'ється серце опікунки. Ти народилася, щоб любити.

Це та частина розповіді, коли на мамині очі завжди навертаються сльози.

Далі віщунка заговорила про мене.

— Ти народиш одну дитину, дівчинку з волоссям кольору стиглої пшениці та очима свого батька, блакитними, як океанська безодня. Вона буде твоєю найбільшою радістю і пройде шлях, схожий на той, що прокладаєш і ти. Жінка, про яку я говорила, — дзеркало твоєї душі — народить судженого твоєї дочки.

Сеанс закінчився, і моя мама вийшла з намету.

Надворі й далі вирувало свято. Усюди лунали дзвони й блимали неонові вогники. Повітря пахло хот-догами, смаженим солодким тістом і димом. Мама відшукала подруг, які благали розповісти про передбачення віщунки.

Вона відмовилася.

Мама зберегла це для себе...

...вражена тим, як усе справджувалося у неї на очах.

Моя мама — педагог і має дуже тісне коло друзів. З бабусею вони спілкуються щодня. Рак простати забрав її татка через два тижні після того, як мама закінчила старшу школу. Вона познайомилася з Бернадеттою — Берні — у свій перший день в університеті Ole Miss. Вони ділили кімнату в гуртожитку і досі клянуться, що не можуть жити одна без одної. А вже через місяць, на вечірці братства, один блакитнокий першокурсник підкинув кавуновий льодяник «Jolly Rancher» у мамин слабоалкогольний напій. Вони протанцювали дві пісні, після чого хлопець назвав маму коханням усього свого життя, а потім облю-вав пуншем її туфлі від «Steve Madden».

Вона йому пробачила.

Вони зустрічалися впродовж усіх років навчання в університеті, а коли хлопець вступив до армії, мама прикріпила нашивку на його форму. За кілька тижнів вони одружилися під запашним цвітом магнолії. На банкеті, на превеликий жаль моєї бабусі, офіціанти подавали той самий пунш у пластикових стаканчиках. Молодята переїхали, пережили дислокацію й знову переїхали. Берні вийшла заміж за татового товариша по службі із Корпусу підготовки офіцерів резерву, Коннора Бірна. Незабаром у них народився хлопчик, який важив аж п'ять кілограмів. Коннор знепритомнів і впав на підлогу в пологовому залі. Пуповину перерізала моя мама.

Беккет Бірн.

Волосся — відтінку іржі.

Очі — кольору хакі.

Серце — обіцяне мені.

А вже за вісімнадцять місяців на цей світ з'явилася я, настільки тендітна, наскільки кремезним був Бек, із волоссям кольору стиглої пшениці та блакитними, як море, очима.

Коли мама вперше взяла мене на руки, вона не плакала — але не тому, що не була зворушена, і не тому, що не почувалася щасливою.

— Я не плакала, моя солоденька Ліє, — промовляє ма-ма, притуляючи до моєї щоки руку й закінчуючи історію, яку розповідала вже незліченну кількість разів, — тому що знала тебе зі своїх сімнадцяти років.

Рекомендована література

Жорстокий принц

Емоційний інтелект у дитини

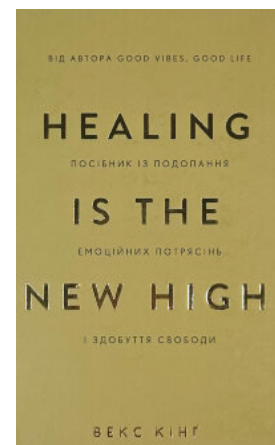
Психологія впливу.
Оновлено та доповнено

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Воєнна розвідка України. У небі, на морі, на землі

Healing Is the New High. Посібник із подолання емоційних потрясінь і здобуття свободи

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ